

Գրիգոր Զոհրապ

Զատկի առթիվ

Անկյուն մ'ունիմ սրտիս մեջ ուր՝
Կառանձանամ ամեն ատեն,
Վերհիշումների երբոր տըխտը
Երկրեն գիս պահ մը կանջատեն:

Հոն՝ կը կենամ ես ծնադիր
Ինչպես առաջը խորանին,
Եվ ուր միայն կը ծաղկի իր
Կես սուգին մեջ եղբւսանին:

Հոդ շարված են իրարու մոտ
Մութ փոսերը իմ իդճերուս,
Հիշատակներ՝ հիմա աղոտ,
Անուններ՝ գոր չըսեր լեզուս:

Խոլ տենչանքներ, թոհչք անհուն
Ձոր ձեռքովըս տվի հողին,
Մեռելներ՝ գոր ուրիշներուն
Պես հարության հույսը չունին:

1902